

דף סה.

עין משפט א.

אה"ע סימן מה סעיף א

א. הוא אומר קידשתין^ע, והיא אומרת לא קידשתני, הוא אסור בקרובותיה, והיא מותרת בקרוביו, והוא הדין להיפך.

עין משפט ב.

אה"ע סימן מה סעיף ב

ב. היא אומרת קידשתני, והוא אומר לא, היא שאסורה בקרוביו, מבקשין ממנו שיתן לה גט להתירה, ואז נאסר גם הוא בקרובותיה הואיל ונתן לה גט^פ.

עין משפט ג.

אה"ע סימן מה סעיף ג

ג. הוא אומר קידשתין, והיא אומרת לא קידשתני, וכפו אותו לתת לה גט משום חשש של הנמנע לשאת אותה, אין האשה נאסרת בקרוביו מכח גט זה^צ.

עין משפט ד.

אה"ע סימן מה סעיף ד

ד. קדשתי את בתך, והיא אומרת: לא קדשתי אלא אותי, הוא אסור בקרובות הבת, והבת מותרת בקרוביו; ומותר בקרובות האם, והאם אסורה על קרוביו.

^ע. היינו בעדים בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדינת הים, אבל אמר קידשתין סתם יכול לפרש דבריו היינו בלי עדים כ"כ הטור והרא"ש בתשובה. ויש להסתפק בת"ח שיודע שאין קידושין בלא עדים אם אמר סתם, אם נאמן אח"כ לומר שקידשה בלי עדים. עיין בח"מ.

^פ. והטעם משום דלשון הגט הוא כאלו הבעל מדבר עמה ומודה שהיא היתה אשתו, אבל כשהיא אומרת לא קידשתני מותרת בקרוביו גם אחרי הגט דאין מוכח מלשון הגט שהיא מודה שהיתה אשתו. כ"כ בב"ש ס"ק ג'.

^צ. והטעם כמו שנתבאר בס"ק ב'.

עין משפט ה.ו.

אה"ע סימן מח סעיף ו

ו כל מקום שאמרנו שאמרה האשה לאיש: קדשתני, והוא אומר: לא קדשתך מבקשים ממנו שיכתוב לה גט להתירה. הגה: ואז נאסר בקרובותיה, הואיל ונתן לה גט. אבל אם הוא אומר: קדשתך, והיא אומרת: לא קדשתני, וכפאו לגט משום חשש הנמנע לנושאה, אין האשה נאסרת בקרוביו מחמת הגט (הגהות מרדכי דקדושין).

עין משפט ז.ז.

אה"ע סימן מב סעיף ב

ב ד. המקדש שלא בעדים, אפי' בעד אחד אינם קידושין, אפי' שניהם מודים בדבר, וה"ה בפני ב' עדים זה שלא בפני זה אינה מקודשת ^ק.

הגה: ויש מחמירים בקידשה בפני עד אחד אם שניהם מודים ^ר, ובמקום עיגון יש לסמוך על דברי המקילין, ובפני עד אחד, היינו שאומר נתקדשה לפניו לבד, או נתקדשה לפני שניים והוא לבד ראה, וכן אם נתקדשה לפני שניים ואחד מהם קרוב או פסול, הוי כמקדש לפני עד אחד ^ש

עין משפט ט.

אה"ע סימן מח סעיף ה

ה כל אלו שטוענין הקדושין, כשטען הטוען שהיו שם עדים והלכו להם למדינה אחרת או מתו, אבל אם הודו שהיו הקדושין בלא שני עדים, אין כאן קדושין.

עין משפט י.ב.

אה"ע סימן קמט סעיף ב

ב ב. נתייחד עמה בפני שני עדים והיו כאחד, וראו הוא והיא את העדים, אם היא היתה מגורשת מן הנישואין ממנו, חוששין לה שמא נבעלה,

ק. ובפני נשים לכו"ע אין לחוש, תשב"ץ.

ר. אבל אם אחד מהם מכחיש העד, אין לחוש. כ"כ התשב"ץ לדעת הסמ"ג שמחמיר בעד עד.

ש. ואם נתקדשה לפני שניים שאחד קרוב, אין אומרים שהשני נפסל ואין כאן אפי' עד אחד, דלא אמרינן הכי אלא אם גם כיון להעיד בשעת ראייה, וגם בא לביה"ד ותרתי בעינן, וכדעת הרא"ש, כ"כ הח"מ.

והן הן עדי יחוד הן עדי ביאה, והיא ספק מקודשת ^ה וצריכה גט מספק, אבל אם היתה מגורשת מן האירוסין, אין חוששין לה ^א, שהרי אין ליבו גס בה. ואם ראינו שהם גייסי ביניהם חוששין גם מן האירוסין.

הגה: ג. המתייחד עם המשודכת שלו, אע"פ שגס בה לא חיישינן אלא א"כ בא עליה ^ב.

דף סה:

עין משפט א. חו"מ סימן קפט סעיף א

א. אין המקח נגמר בדברים אפי' נתרצו שניהם ופסקו הדמים יכולים לחזור שניהם ^א, ואפי' היה הדבר בפני עדים ואמרו להם הווי עלינו עדים שמכר פלוני ושלקח פלוני הרי זה אינו כלום עד שיגמור המקח כל דבר וקנינו, ואחרי שנגמר המקח כל אחד לפי קנינו אין אחד מהם יכול לחזור בו אפי' לא היו עדים בדבר ^ד.

הגה: אפי' מחלו זה לזה אח"כ לא מועיל אלא צריך לחזור ולהקנות ^ה זל"ז.

ת. ואם נישאת לאחר תצא, ואם הבעל שהתייחד עמה הלך למדה"י אינה יכולה להנשא, והב"ש כתב דאם גירש מחמת זנות, לא חיישינן שמא בא עליה ואין חשש קידושין וא"צ גט שני. וכתב השלה"ג דאם שניהם מודים שלא בא עליה א"צ גט, והב"ש תמה ע"ז דאם הלכה היא של הן הן עדי יחוד הן הן עדי ביאה הוי כאילו עדים מעידים ע"ז, ועיין בסוף סימן קס"ז. ובב"ש ס"ק ד'.

א. אבל כתב לה גט לארוסה ולא נתנו לה והתייחד עמה אפי' מן האירוסין, ודאי ביטלו לגט ופסול לגרש בו מדין גט ישן, כ"כ הב"ש.

ב. והוא מתשובת הרמב"ן סי' קל"ה, וכתב הב"ש דלכאורה נראה מגוף התשובה דאפי' בא עליה בעדים אין חוששין לקידושין כיון דאין עסק קידושין בניהם, דדוקא באשתו אמרו או בארוסה אמרו כן שהיה עסקי קידושין, אבל משודכת דמיא לאשה דעלמא ע"ש. ועיין ברדב"ז סי' רי"ז ח"א דדעתו אינה כן ובפ"ת.

ג. אף דנחלקו רב ור"י בב"מ מ"ט ע"א אם בדברים יש משום מחוסרי אמנה, מ"מ לכו"ע אין המקח נגמר בכך.

ד. דלא איברו סהדי אלא לשקרי כמו שאמרו בקידושין ס"ה ע"ב.

ה. וכן הדין בשכירות דאם מחלו זל"ז אין הקנין נתבטל עד שיחזור ויקנה מחבירו. סמ"ע ס"ק א'.

ובפעמוני זהב הביא במי שהיה לו פקדון ביד חבירו וקנאו הנפקד ממנו אם זכה בו הנפקד ע"י שהיה מונח ברשותו, והביא בשם הטור שכתב דלא קנה אבל הב"י בבד"ה כתב שיש טעות

חז"מ סימן קצה סעיף א

א. בקנין סודר יתן הקונה למקנה כלי כל שהוא^ו ויאמר לו קנה זה תחת הקרקע או מטלטל שמכרת או נתת לי.

הגה: ואין נוהגין^ז שיאמר לו הקונה כך כי מסתמא על דעת כן הוא נותן לו.

ב. כיון שמשך^ח המקנה הכלי נקנה הקרקע או המטלטל לקונה או למקבל המתנה בכל מקום שהוא אע"פ שלא החזיק ולא נתן כסף ולא כתב שטר ולא משך החפץ, ואין אחד מהם יכול לחזור בו^ט אפי' אין עדים בדבר אם מודים זל"ז.

ה"ה אם קיבלו בקנין לפני פסולי עדות הוי קנין כיון שמודים זל"ז שקנו.

בדברי הטור וכתב שאין לזוז מדברי מר"ן בבד"ה ובפרט שהנפקד מוחזק ויכול לומר קי"ל.
ו. לשון הרמב"ם בפ"ה ממכירה הלכה ה'. וכרב דאמר בכליו של קונה בב"מ מ"ז ע"ב. ונלמד מקרא דושלף איש נעלו, ונעלו, לאו דוקא רק שיהיה כלי ומותר בהנאה דומיא דנעלו. סמ"ע ס"ק א'.

ז. כ"כ הטור.

ח. כתב הרא"ש בתשובה בכלל ס"ו סי' ד' ראובן שהיו לו בהמות לשחוט ומכר העורות לשמעון בקנין סודר ואח"כ טבעו הבהמות בנהר, הפסד העורות של שמעון שכבר קנאם בקנין סודר, וכמו בלוקח בשר בסי' קצ"ט סעיף ג'. סמ"ע ס"ק ב'.

ט. כלומר אחר שפסקו מלעסוק באותו ענין או שהתנה באופן המבואר בסעיף ח'. סמ"ע ס"ק ג'.